

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2251/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Снежане Андрејевић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца М.Р. из З., чији је пуномоћник Г.М., адвокат из З., против туженог П.т.-т. ДОО Н.С., чији је пуномоћник Р.М., адвокат из Н.С., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1148/15 од 26.06.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1148/15 од 26.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1148/15 од 26.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 6/2014 од 23.04.2015. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име увећања зараде по основу сменског рада за период 02.08.2011.године до 01.11.2013. године плати укупно 130.618,76 динара са законском затезном каматом на сваки појединачно опредељен износ ближе описан у изреци пресуде, као и да у име тужиоца плати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном фонду ПИОЗ на досуђене износе увећања зараде, као и да тужиоцу плати 63.836,00 динара на име трошкова спора за законском затезном каматом од пресуђења до исплате; ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио исплату законске затезне камате од датума исплате зараде, а не од наредног дана, као и захтев за уплату припадајућих пореза на име тужиоца.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1148/15 од 26.06.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и пресуда Основног суда у Зрењанину П1 6/2014 од 23.04.2015. године у усвајајућем делу и

делу одлуке о трошковима поступка потврђена; ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о посебној ревизији туженог, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, у ревизији се не указује која су то прва питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана да би се одлучивало о ревизији као изузетно дозвољеној. Тужени је уз ревизију доставио пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2925/14 од 19.02.2015. године сматрајући да је у тој пресуди донета другачија одлука. Међутим, у наведеној пресуди Апелационог суда у Крагујевцу одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за сменски рад плати одређене износе, обзиром да је у тој парници тужилац закљученим уговором о раду, уговорио исплату сменског рада који је вреднован кроз коефицијент за обрачун основне зараде, У овој парници тужени није вредновао рад тужиоца у сменама приликом утврђивања основне зараде, тако да није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији, те стога нема потребе за одлучивањем о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Из наведеног разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 20.12.2013. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 130.618,76 динара, која очигледно не прелази законски лимит за изјављивање ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, тако да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**